CARTA DOMINICAL

327. LA SET MÉS PROFUNDA

8 de març de 2026

A la Quaresma d'enguany i a partir d'aquest diumenge, llegim tres relats rics i profunds de l'Evangeli de Sant Joan. Són tan importants que a l'Església antiga eren emprats com a catequesis prebaptismals. Se'ns presenta Jesús com l'aigua viva —Evangeli de la Samaritana—, la llum del món —escena del cec de naixement—, i la resurrecció i la vida —passatge de la resurrecció de Llàtzer.

L'escena primera, de la Samaritana (Jn 4,5-42), té lloc a Sicar, a prop del pou de Jacob, un espai carregat de memòria bíblica. Jesús hi arriba cansat del camí, al migdia, l'hora de més calor. No és un detall anecdòtic: el quart Evangeli ens mostra així un Crist plenament humà, que comparteix el cansament i la fragilitat, però també el moment de màxima llum, símbol de la revelació que és a punt de produir-se. En aquesta trobada aparentment senzilla al costat d'un pou, se'ns revela el cor mateix de la fe cristiana: un Déu que surt a l'encontre de la set més profunda de l'ésser humà.

La iniciativa és sorprenent: *«Dóna'm aigua.»* Jesús, el Fill de Déu, es presenta necessitat. No comença exigint ni ensenyant, sinó demanant. Déu s'adreça a la dona samaritana des de la humilitat i la confiança. Aquesta petició obre un diàleg que trenca totes les barreres: entre jueus i samaritans, entre home i dona, entre el just i la persona amb una vida ferida. La fe neix sempre així: com un encontre gratuït, no com una imposició. Ben aviat la conversa gira entorn de l'aigua. Jesús parla d'una *«aigua viva»*, un do que calma una set més profunda que la del cos. Teològicament, és una clara al·lusió a l'Esperit Sant, el do de Déu que fa brollar vida nova en el cor de qui l'acull. La samaritana representa tota la humanitat que cerca, sovint sense saber-ho, una plenitud que cap pou d'aquest món no pot donar.

Quan Jesús posa al descobert la veritat de la seva vida —*«has tingut cinc marits»*— no ho fa per condemnar-la, sinó per alliberar-la. Déu no salva amagant la veritat, sinó revelant-la amb amor. La dona se sent coneguda del tot i, alhora, respectada i estimada. Aquí es manifesta una gran clau espiritual: només quan ens deixem mirar per Crist tal com som, sense màscares, podem iniciar un camí de conversió real.

El diàleg culmina amb una revelació decisiva sobre el veritable culte: *«els autèntics adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat»*. Ja no es tracta d'un lloc sagrat concret, sinó d'una relació viva amb Déu. Jesús es presenta com el nou Temple, i l'Esperit fa possible una adoració que neix del cor i transforma la vida.

Finalment, Jesús es revela obertament com el Messies: *«Sóc jo, el qui et parla.»* És significatiu que aquesta revelació tan clara sigui adreçada a una dona samaritana, marginada socialment i religiosament. La gràcia de Déu no coneix exclusions. La samaritana deixa la seva gerra —símbol de les antigues recerques— i es converteix en testimoni: anuncia als altres allò que ha viscut. Qui ha fet aquesta experiència no pot guardar-la per a si mateix.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat